

ת"פ 19224/12/17 - מדינת ישראל נגד אתי ליאון בן נון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19224-12-17 מדינת ישראל נ' בן נון ואח'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שגב ועו"ד סגל
נגד
המאשימה
1. אתי ליאון בן נון ע"י ב"כ עו"ד ניר
הנאשמת
(2. פליקס אושרי עזרן- עניינו הסתיים)

הכרעת דין (בעניין הנאשמת 1)

החלטתי לזכות את הנאשמת מן העבירות.

האישום

1. לנאשמת מיוחסות עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק, ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.
2. כתב האישום הוגש נגד הנאשמת, יחד עם הנאשם השני, פליקס עזרן (להלן: פליקס) לו יוחסו שתי העבירות האחרונות בלבד. פליקס בחר להודות בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, על פי כתב אישום שתוקן לצורך הסדר טיעון, ועניינו הסתיים זה מכבר.
3. תיאור העובדות בכתב האישום, יובא כלשונו:

הנאשמת היא קצינה בשירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס) בדרגת רב כלאי, משנת 2008. במועד הרלוונטי לאישום, שימשה כמנהלת אגף 14, בכלא "מעשיהו" (להלן: האגף), ועל כן היתה עובדת ציבור. כחלק מתפקידה באגף, ביצעה לאסירים ועצורים ראיונות, נתנה מענה באופן שוטף לבקשותיהם, היתה אחראית על הצוות המקצועי באגף, שכלל סוהרים ועובדת סוציאלית, וכן הקלידה ראיונות וחוות דעת על האסירים והעצורים במערכות המחשוב של שב"ס. הנאשם (פליקס) הינו סוהר בשב"ס בדרגת רב - סמל ראשון. במועד הרלוונטי לאישום, שימש כזקיף במכלול הקליטה ועל כן היה עובד ציבור.

עובר לחודש ספטמבר 2016 ובמהלכו, שהה העצור ארתיום בנגייב (להלן: המתלונן) באגף, והיה נתון בתנאי כליאה כעצור עד תום ההליכים. ביום 25.9.16, הועבר המתלונן לאגף אחר, ושהה בו לילה אחד. למחרת היום, בתאריך 26.9.16, נתבקש העצור לחזור לאגף. מסיבותיו שלו, הוא סירב לחזור לאגף, ובשלב מסוים נשכב על הרצפה על מנת למנוע חזרתו לאגף. בהמשך לכך, הפעילו פליקס ושני סוהרים נוספים כוח סביר על המתלונן, הקימו אותו על רגליו, גררו אותו במסדרון, והוא מצדו ניסה לאחוז בסורגים על מנת להתנגד. בשלב כלשהו, אמר המתלונן לנאשמת, לפליקס ולסוהרים, כי הוא יפגע בעצמו וינסה להתאבד במידה שיכריחו אותו לחזור לאגף. נוכח דבריו, נאזק המתלונן. במהלך האירוע, המתלונן קילל את הנוכחים, השתמש בשפה מאיימת ולא ראויה וכן קילל את הנאשמת.

בשלב מסוים, במהלך הפעלת הכוח הסביר, הצטרפה הנאשמת לסוהרים והמתלונן החל לנהל איתה דין ודברים. בין היתר, אמר לה המתלונן: "אל תגרמי לי לפתוח את הפה שלי עלייך". לאחר מכן, הלכה הנאשמת אחר המתלונן, פליקס והסוהרים במסדרון, הניחה את ידה על כתפו של אחד הסוהרים, הרימה את גופה בתנופה, ומבעד לכתף, הניפה את ידה מכיוון עורפו של המתלונן לכיוון פניו וסטררה לו על פניו. כתוצאה מן התקיפה, נשברו משקפיו ונפלו. כתוצאה מהשימוש בכוח הסביר, נגרמה למתלונן חבלה באוזן שמאל, ופצע מדמם והוא הופנה לחדר המיון. במהלך אותו יום לא ניהלה הנאשמת ראיון עם העצור.

לאחר האירוע, בניגוד לפקודת נציבות 02.39.00 לפיה: "הסוהר יקפיד על מסירת דיווחים בזמן אמת. הדיווחים יהיו אמיתיים, מלאים ומדויקים", ועל מנת להסוות את מעשה התקיפה שביצעה, הקלידה הנאשמת במערכות המחשוב פרטים כוזבים על ראיון שהתקיים לכאורה במשרדה בינה לבין המתלונן, וכתבה בכזב בתמצית הריאיון שהמתלונן איים עליה ש"ימציא עליה שקרים". לאחר האירוע, בניגוד לאותה הוראה, כתב הנאשם מזכר אודות חלקו באירוע, ולבקשת הנאשמת, ועל מנת להסוות את מעשה התקיפה, כתב פרטים כוזבים אודות האירוע, וביניהם: "אתי לאון הגיעה לחצר ואז אמר לה העצור אם לא תוציאו אותי מפה אני יגיד שאת הרבצת לי והתעללת בי למרות שאת כל הזמן עזרת לי ואני יודע שזה לא נכון".

במעשיה אלה תקפה הנאשמת עצור שהיה נתון תחת השגחתה ואזוק באזיקים, עשתה מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור, ושיבשה מהלכי משפט. פליקס ביצע עבירות של הפרת אמונים ושיבוש מהלכי משפט.

תשובת הנאשמת לאישום

עמוד 2

4. הנאשמת כפרה באישום. לטענתה, המתלונן התנה את הסכמתו להתנהג כיאות, בכך שיוחזר לתא השגחה, אך היא סירבה לכך, משום שלפני כן הוא סחר בכדורים פסיכיאטריים ואף נשפט על ידה. כיוון שכך, הוא נשכב על הרצפה, והתנגד. הנאשמת לא נכחה בעת השימוש בכוח סביר שנעשה נגד המתלונן, ולא תקפה אותו. מי שתקף את המתלונן, היה דווקא פליקס, באופן ברוטאלי, אך משום מה הוא לא הוחשד בכך. בעניין הריאיון, הנאשמת טענה שהתקיים, והוקלד כהויותו. בעניין המזכר, טענה כי לא היתה לה מעורבות בכתובתו, ולא היה לה עניין בכך, ומצד שני דווקא לפליקס היה עניין בכתובתו. הנאשמת הוסיפה כי בפיה טענות רבות אודות רדיפתה, והתנכלויות כלפיה, מצד קצינים בשב"ס, כל זאת, בעקבות תלונתה נגד סוהר בגין הטרדה מינית, שהובילה לניהול הליך משמעתי נגדו, שם הודה. מאז, לטענתה היא חווה התנכלויות מצד קצינים, וגם כאן, הודחו העדים להפלילה.

מסד הראיות ומהלך ההכרעה

5. ניתן לזקק מתוך כתב האישום, שלושה מעשים עברייניים המיוחסים לנאשמת: א) תקיפתו של המתלונן. ב) הקלדה של ריאיון שלא קיים במציאות, תוך הוספת משפט כוזב, שתכנו הוא כי המתלונן איים עליה. ג) רישום מזכר כוזב בעניין איומי המתלונן כלפיה, בצוותא חדא עם פליקס.

בקליפת אגוז ניתן לומר כי לצורך הוכחת שלושת המעשים, התביעה נסמכת על שילובם של אלה:

- א. עדות המתלונן לפיה הנאשמת תקפה אותו, בעת שהובל מחצר האגף למכלול הקליטה.
- ב. עדות העובדת הסוציאלית ליליה פיירשטיין (להלן: ליליה) שראתה את כי הנאשמת תקפה את המתלונן.
- ג. עדות חוקרות יח"ס בעניין אופן התנהלות החקירה, והעיכוב שחל עקב יציאת ליליה לחופשה בחו"ל.
- ד. עדות קצינת האסירים אסתר בן גיגי, על שיחתה עם המתלונן בעקבות האירוע.
- ה. עדות הממונה על בסיס הנתונים במערך המחשוב של שב"ס, אודות איחור במועד קליטת רשומת הריאיון (ת/20) במחשב, ממנה מבקשת התביעה להסיק כי הריאיון שהקלידה הנאשמת, לא התקיים.
- ו. עדות פליקס בעניין התנהלות הנאשמת ביום האירוע, ממנה מבוקש להסיק שלא התקיים הריאיון, וכן עדותו בעניין רישום כוזב של המזכר (ת/18) בו רשם בצוותא עם הנאשמת, כי המתלונן איים עליה במהלך אותו בוקר, שיפיץ אודותיה שקרים.

מנגד, הנאשמת נתמכת בעדויות שני סוהרים נוספים שנכחו באירוע (מיקי טמסוט ואביחי ברוך, להלן: מיקי ואביחי בהתאמה) ושלושתם מכחישים את דבר התקיפה. בנוגע לעבירות השיבוש והפרת האמונים, הנאשמת מפנה לריאיון המוקלד עצמו, וטוענת שקיים כפי שתועד במחשב, וכל תכנו אמת. עוד הביאה הנאשמת עדויות להוכחת מעשי פליקס ביום האירוע, לפיהן תקף באלימות את המתלונן, על כן לטענתה, הוא זה שהיה לו עניין בכתובת המזכר. מעבר

לכך, הנאשמת הגישה מסמכים רבים להוכחת רדיפתה.

6. בניתוח שיובא, אראה כי מעשה התקיפה לא הוכח, זאת הן בשל סתירות בין גרסאות עדי התביעה, הן בשל סתירות פנימיות בגרסתו של כל אחד מהם, והן בשל מהימנות וקוהרנטיות של גרסת הנאשמת. לא פחות חשוב מכך, אראה כי התביעה מתעלמת כליל מעדויותיהם של שני סוהרים המשרתים גם כיום בשב"ס (להלן: מיקי ואביחי), שנכחו "בעין הסערה" של האירוע, וגרסתם תומכת לחלוטין בגרסת הנאשמת. יודגש, גרסתם של שני הסוהרים הללו, היתה ידועה מלכתחילה, היות שאף הם נחקרו תחת אזהרה בגין האירוע (נ/33-34), אך משום מה, בחרה התביעה להתעלם מדבריהם, ולא בצדק. ניתוח של כל הראיות, יוביל למסקנה שלא הוכח כי הנאשמת תקפה את המתלונן, ועל כן יש לזכותה מעבירת התקיפה.

7. בעצם, הזיכוי מעבירת התקיפה, ישמוט את הבסיס הרעיוני מתחת לעבירות השיבוש והפרת האמונים, שהרי ברור כי אם הנאשמת לא תקפה את המתלונן, אזי לכאורה, לא היה לה שום עניין להסוות את מעשיה. בנסיבות אלה, ייתכן שעצם הזיכוי מעבירת התקיפה, מעלה ספק סביר בנוגע לעבירות האחרות. ואולם, למען היסודיות, אדון בראיות שהובאו לגבי העבירות הללו, ואראה כי אף כשלעצמן, לא הוכחו. ביתר פירוט, אראה שבין אם בוצעה התקיפה ובין אם לאו, לא הוכח כי לא קיים ריאיין למתלונן, ולא הוכחה כוונת שיבוש מהלכי משפט והפרת אמונים, בהקלדת הריאיין. באופן דומה, אראה כי ראיות התביעה לעניין רישום המזכר, רצופות קשיים ופרכות. בעניין זה, לא שוכנעתי כי תוכן המזכר כולל אמירות כוזבות הנוגעות לנאשמת, וככל שהמזכר אינו משקף דברים כהווייתם, לא הוכח שידה בדבר.

8. כפי שיעלה בהמשך, מעל ומעבר לקשיים הראייתיים הרבים שאינם מאפשרים הרשעת הנאשמת, עולות תהיות בנוגע לחלקו של פליקס בפרשה, והתרשמותי היא כי התביעה נשבתה בקונספציה מפלילה כלפי הנאשמת, מבלי לראות נכוחה את מארג הראיות.

9. להלן אסקור את הראיות והקשיים בעניין עבירת התקיפה ולאחר מכן, ייערך דיון בעבירות השיבוש והפרת האמונים, אך לפני הכל, נחוצה הערה.

הערה מקדימה

10. המשפט התנהל בצל טענותיה הקשות של הנאשמת לקיומה של קנוניה נגדה, מצד אנשי שב"ס, באופן שהגיע עד ל"חלונות הגבוהים". הנאשמת טענה כי רדיפתה הובילה לעלילות רבות נגדה, אשר בגינן נפתחו חקירות פליליות, אך כולן נסגרו מחוסר אשמה, למעט פרשה זו המתבררת לפניי. לתמיכה בטענתה, הגישה שני מכתבים של המשנה לפרקליטת מחוז המרכז, עו"ד סבידור, מיום 23.3.15 ומיום 29.6.16 בהם מודיעה האחרונה כי החליטה לסגור תיק פלילי שנפתח נגד הנאשמת בהעדר אשמה, ומוסיפה: "עולה התחושה קשה של עוול ואולי אף קנוניה נגד החשודה" (נ/16-17). בנוסף, הנאשמת הראתה שתיקים אחרים שנפתחו נגדה, נסגרו כולם מאין אשמה, ומצד שני, לא נענו כל פניותיה הרבות לרשויות שב"ס והיחידה לחקירות סוהרים, על מנת שיבררו טענותיה לרדיפתה. עובדות אלה אכן

מטרידות מאד, והטענה נראית כעניין לענות בו. עם זאת, לא הוכח כי החקירה בפרשה שלפניי הושפעה משיקולים זרים, ואין צורך להעמיק חקור בסוגיה זו, שכן די בקשיים שעלו לגבי הראיות הקונקרטיות, כדי להוביל לזיכו.

11. לצד זה ומבלי להכריע, קשה להתעלם מההתרשמות שהחקירה נגד הנאשמת נוהלה כמבצע רב חזיתי, ושקדני במיוחד. קצינת החקירות מיכל אלמוג אישרה: "התעניינו בתיק כן. כי כמו שציינתי קודם היא הייתה מעורבת ואני לא ידעתי שיש היכרות מוקדמת איתה אבל כן התעניינו אני לא זוכרת אם זה היה מפאת הדרגה שלה או מעורבות אחרת אבל זה היה תיק בפוקוס כן. עקבו אחרי ההתפתחות של החקירה" (עמ' 131 ש' 24). בנוסף, עלה מעדותה של הממונה על המחשוב חנה אוירבך כי היתה התערבות בחקירה, וכן בוצעו כמה פעולות, על ידי אנשי מודיעין (עמ' 108). חומר החקירה הרב שהוגש מלמד שננקט סגנון חקירה תקיף במיוחד, תוך גביית הודעות מרובות וארוכות במיוחד מכל המעורבים, בתוספת תיעוד חזותי ומתומלל של חקירות הנאשמת עצמה. חקירותיה רצופות חזרתיות מתישה על השאלות, גם בעניינים פרטניים ושוליים שלא ניתן לצפות כי האדם הסביר יזכור בחלוף כמה חודשים מן האירוע, בייחוד כשמדובר בהתנהלות השגרתית במסגרת תפקיד. הדברים הגיעו לידי כך שיוחסו לנאשמת בין היתר, מעשים וחשדות חסרי ידעים ורגליים, בגין הטענה שהיא נשמעה "מגדפת במשרדה, בשפה לא ראויה את מי שבגללה נפתחה עליה חקירה ומאיימת כי תתבע אותה אזרחית (ת/5 ש' 18). ברור שבעניין זה, החשד אינו חשד - שהרי לא קיים איסור על גידוף, או הגשת תביעה; והעובדות אינן עובדות - שהרי מדובר בשמועה בת שמועה, ללא עיגון וללא הקשר. כעולה מת/5 והתמליל (ת/5ב), הנאשמת ניסתה לעמוד על זכויותיה וטענה שלא נכונות העובדות, ואף אינן מהוות עבירה, אך כל הסבריה זכו ליחס חשדני (שם ש' 44-21). חרף כל זה, המשיכה לשתף פעולה עם החוקרים. אני ערה לכך שסגנון החקירה, הוא עניין הנתון לשיקול דעתן של רשויות החקירה. ואולם, גם בשים לב לכלל זה, עלי להודות שההתנהלות מעוררת תהייה, וזו תתגבר עם ההעמקה לתוך פרטי הראיות, בהמשך.

לאחר הערה צדדית זו, אגש לניתוח הקשיים בראיות התביעה.

עבירת התקיפה כלפי המתלונן

12. אין מחלוקת על כך שבמועד המדובר, אירעה התרחשות סוערת ביותר באגף, בעקבות סירובו של המתלונן לשוב לשם, לאחר ששהה למשך לילה אחד באגף אחר. עולה ממכלול הראיות כי המתלונן התנגד באופן פיזי, עד שהיה צורך להפעיל כוח סביר, כשהוא אזוק, ומובל על ידי שלושה סוהרים: מיקי, אביחי ופליקס. הנאשמת מאשרת שהיתה מעורבת בטיפול בהחזרת המתלונן לאגף, ואף סירבה לאשר לו שהייה בתא השגחה כרצונו, אך שוללת כל אלימות מצדה כלפיו.

קשיים בגרסת המתלונן

13. המתלונן העיד שסירב לחזור לאגף, כיוון שאסירים אחרים תקפו אותו, אך קצין המודיעין הורה לו לחזור לשם בכל זאת. הוא מאשר בפה מלא שהתפרע, התנגד, נאחז בסורגים שבצידי הכניסה לאגף, ולא חדל: "ואני מתנגד ובדרך

לאגף כל מה שאני מנסה לעשות זה להתנגד, כל מה שאני יכול לתפוס אני תופס אם זה סורגים, אם זה את הדלת ואין עם מי לדבר" (עמ' 38 ש' 15). המתלונן מאשר שבכניסתו לאגף איים בהתאבדות, אז נלקח לחצר, והנאשמת הורתה לכבול אותו. לאחר מכן, החלו הסוהרים להוציאו מהחצר, בחזרה למכלול הקליטה (המכונה על ידי העדים "ההמתנות") דרך המסדרון. לטענתו, במהלך הדרך לשם, תקפה אותו הנאשמת.

14. חשוב להבהיר כי על פי עדות המתלונן, בכך לא תם האירוע, שכן כשהובא למכלול הקליטה תקף אותו פליקס באופן חמור, בכך שהטיח את ראשו לעבר הסורגים, זאת בעקבות איומיו כי יפגע בבנותיו (של פליקס) (עמ' 42). חלק זה של האירוע, שלא מצא שום ביטוי בכתב האישום, ונדמה שאף לא נחקר כלל, הוא בעל חשיבות רבה להבנת חלקו של פליקס, בעניין עבירות השיבוש והפרת האמונים, אך אין לו רלוונטיות ישירה לעניין התקיפה המיוחסת לנאשמת. לפיכך, יובהר ויבחן בהמשך.

15. בחזרה לענייננו, המתלונן תיאר את התקיפה, במהלך הובלתו לכיוון מכלול הקליטה, כך: "אז הרגשתי שמרימים עלי ידיים, קיבלתי כמה כאפות בעורף, ואז קיבלתי כמה מכות בגב בעיטות והמשקפיים נפלו לי וכשהסתובבתי אז כאילו המשקפיים כבר היו דרוכות ושבורות, ופשוט שאלתי למה כאילו למה, למה. וניסיתי להתגונן להגיב לדבר לקלל סתמו לי את היד, הסוהרים סתמו לי את הפה. חזרתי בחזרה להמתנות" (שם ש' 22).

תיאור זה, שהוא לב העדות, עומד בסתירה בולטת לכתב האישום, בשני אופנים. ראשית, בעוד שעל פי האישום סטרה הנאשמת בפניו של המתלונן, הרי הוא מעיד על "כמה כאפות בעורף". שנית, המתלונן מתאר בעיטות וסתימת הפה בכוח, למרות שאלה לא הוזכרו באישום. היות שלא הוגשו חקירות המתלונן במשטרה כראיה, לא ידוע לבית המשפט מה היתה גרסתו המקורית, אך ניתן להסיק א-פריורי, כי הפער בין תוכן העדות לנוסח האישום, מקורו באחת משתיים: או שהמתלונן שינה גרסתו, או שמטעם כלשהו החליטה התביעה שלא לתת אמון בגרסתו. כל אחת מן האפשרויות הללו מעוררת קושי.

16. רמז לגרסתו המוקדמת של המתלונן, ניתן למצוא בכתב תלונה שהכין יומיים לאחר האירוע, בכתב ידו, במטרה למסרו לקצין האסירים (ת/14). בכתב נאמר: "לקחו אותי מאגף 1 להמתנות שבמכלול (הסוהרים פליקס ומיקי היו שם) ועוד סוהרים גררו אותי בכוח לאגף 14 פחדתי מאד, ואיך שנכנסתי לאגף 14 אמרתי שאני יפגע בעצמי המפקדת אגף 14 (אתי לאון בן נון) נתנה לי גם כמה כאפות לפנים במגביל שמו לי עזיקים ונישברו לי המשקפי ראיה ופצצו לי את עור התוף של העוזן יש גם מכתב סיקום של בית חולים אסף ארופה וגם ירד לי דם מאעוזן אני לא שומע כלום וכבלו אותי לאגף 1... מבקש בבקשה ליתחס לזה" (השגיאות במקור). הנה כי כן, בסמוך לאחר האירוע, טען המתלונן שהנאשמת סטרה בפניו ולא על עורפו. כמו כן, לא טען שום טענה לבעיטות או סתימת פיו בכוח. יוצא אפוא, שבעדותו שינה גרסתו, מה שפוגם במהימנותו עד מאד.

17. יש להדגיש כי בעיית המהימנות של המתלונן קרדינלית, נוכח העובדה שפרט לעדותו, לא העיד איש על בעיטות או סתימת הפה בכוח במהלך האירוע.

18. בחקירה הנגדית עומת המתלונן עם העובדה שבהודעתו לא אמר כלל שבעטו בו, אלא הזכיר רק "כמה כאפות לפני". לכך לא השיב (עמ' 60 ש' 25), אך טען כעת, לראשונה, כי הנאשמת היא שנתנה לו את הבעיטות, ולא מסר זאת בחקירה, כיוון שהיה "נסער" (עמ' 61 ש' 3). ואולם, גם בשעת עדותו, כשכבר היה רגוע, סתר את עצמו. כך, העיד כי הסוהרים כלל לא תקפו אותו, פרט לפליקס שמשך אותו לסורגים (עמ' 56 ש' 8), ובניגוד לכך אמר שכן הוכה: "אתה יודע ממה פחדתי? שימשיכו להרביץ לי" (עמ' 60 ש' 20), אך גם "הסוהרים בסך הכל שיצאתי סתמו לי את הפה" (עמ' 62 ש' 14). לאחר כל הגרסאות הללו, כשנשאל על ידי בית המשפט, מי הטיח את ראשו בסורגים, השיב: "כתוב שהם גררו אותי ובדרך פיצצו אותי" (עמ' 71 ש' 21), ומשתמע בבירור כי הוא טוען שהותקף קשות עוד בדרך למכלול הקליטה. מתוך שלל תשובותיו, קשה ללמוד דבר ברור, ובכל מקרה עולה הספק כלפי מי מבין הסוהרים הוא מפנה אצבע מאשימה, האם ידה של הנאשמת בדבר, וכיצד נפלה ההכרעה להטיל דווקא עליה את האשמה.

19. המתלונן זומן ביום 5.10.16 אל קצינת האסירים, אסתר בן גיגי, בעקבות תלונתו במרפאה, והגיע כשבידו ת/14. ואולם, לפי עדותה, הוא לא פירט מה קרה, התלונן רק על כך שנחבל באוזן, והודיע שאינו מעוניין להשאיר את ת/14 בידה, אלא כתב אותו רק על מנת לעבור לבית סוהר אחר (עמ' 102 ש' 21-1). העובדה שלא הזכיר בפניה את התקיפה מצד הנאשמת, ודבריו לפיהם ת/14 נועד רק לקדם העברתו לאגף אחר, מעוררים תהייה.

20. קושי משמעותי נוסף, נעוץ בעובדה שבעצם, המתלונן לא ראה כלל את רגע התקיפה, אלא רק הרגיש שהוכה מאחור, כשהובל בידי שני הסוהרים. המתלונן חזר על העובדה שלא ראה מי תקף אותו: "לא ראיתי אבל הרגשתי" (עמ' 69 ש' 3), כך שלפנינו מסקנה ולא עדות ישירה. באופן דומה, בעניין שבירת משקפיו, העיד שכאשר הסתובב ראה את משקפיו "דרוכות ושבורות", היינו: לא ראה כי הנאשמת דרכה עליהם. עם זאת, בחקירה הנגדית סתר עצמו, וטען שראה כי הנאשמת היא שדרכה על המשקפיים: "ראיתי בעיניים, הסתובבתי וראיתי את זה בעיניים" (עמ' 67 ש' 7).

21. כל הסתירות הללו, מפחיתות את משקל עדות המתלונן, אך בכך לא די, שכן התברר שבעיית המהימנות, עמוקה יותר.

22. המתלונן החל עדותו בטון שקט, איטי ומהוסס, ונוצר הרושם הראשוני, כי מדובר באסיר חלש, וצייתיני. עדותו לפיה בעת החקירה פחד מפני הנאשמת, והיסס למסור גרסתו בשל פער הכוחות ביניהם, תרמה להתרשמות זו, וכך העיד: "אני מפחד, אני מפחד בגלל שיביאו לי נקמה משב"ס. שאלה למה אתה מפחד אמרתי לה כי למפקדת האגף אתי יש יותר כוח ממני. מי יאמין לי בכלל?" (עמ' 45 ש' 6-2, עמ' 65 ש' 29). עוד העיד שיש לו רקע נפשי, אך הוא מעוניין להיות נורמטיבי, כמו כולם, ומנסה לטפל בעצמו. ואולם, בניגוד להתרשמות הראשונית, עם התקדמות החקירה הנגדית הוא שינה את הטון, הפגין ביטחון רב (שלא לומר רב מידי), התעמת עם ב"כ הנאשמת (עמ' 65 ש' 19, עמ' 66 ש' 5), הרים את קולו באופן חריג (עמ' 67 ש' 2), ותיאר את רוב ניסיונו כאסיר וותיק (עמ' 68-70).

23. על מידת הביטחון העצמי של המתלונן, ניתן ללמוד גם מעדותו אודות מגוון סכסוכים שהיה מעורב בהם, במשמורת שב"ס. בעוד שבחקירה הראשית העיד על עצמו "אני לא בן אדם של תככים ומזימות" (עמ' 45 ש' 17), "אין לי מעורבות שלילית בשב"ס" (שם ש' 26), אישר בחקירה הנגדית: "יש איתי המון בעיות בבית סוהר, יש פה את החבר'ה

הנחמדים, צוות יחידת נחשון, יש הרבה ארגוני פשיעה שאני מסוכסך איתם, יש רשימת מסוכסכים, בית סוהר זה קטן, מתקשרים אומרים שהוא הגיע, שופכים חותכים, דוקרים, לפעמים אני עומד ולפעמים אין לי כח לעמוד" (עמ' 52 ש' 27). בנוסף, הודה שהיו לגביו מידעים מודיעיניים לפיהם הוא מבריח סמים לכלא (עמ' 54 ש' 9), היתה לו התמכרות גדולה לכדורים פסיכיאטריים, והיה מסתובב עם כדורים באגף, ובעקבות זה, הוציאו אותו לאגף סגור. מעדותו על התנהלותו בכלא במהלך שנים, ניתן היה להתרשם כי אין המדובר באדם חלש או מפוחד, אלא במי שחולש היטב על מכלול ענייניו, הכוללים סכסוכים, הליכים משמעותיים, ומגוון פניות לרשויות שב"ס. לא למותר להזכיר כי סירוב הנאשמת לאפשר לו שהייה בתא השגחה כפי שדרש, נבע מכך שנתפס סוחר בכדורים פסיכיאטריים בכלא (נ/28), מה שדורש תעוזה לא מועטה.

24. גם לאחר האירוע דן, עמד המתלונן על שלו מול הנאשמת, ודרש לעבור לאגף אחר, כדי לא להיות בחברת האסירים מהם חשש. לפי דבריו, התכוון להגיש עתירה לבג"צ, על מנת להבטיח את מקומו באגף 1 (עמ' 43), ניהל מו"מ מוצלח עם קצינת האסירים, וניאות לגנוז את הרעיון להגשת העתירה, בתמורה להתחייבותה כי אכן ישובץ שם מיד. המתלונן אמר כי הנאשמת "ניסתה לשכנע" אותו לשוב לאגף, אך לדבריו: "לא הייתי מוכן לזה. זהו. נשארתי באגף 1".

25. מאחר שהמתלונן הציג עצמו כמי שמתמודד עם קשיים מתחום בריאות הנפש, חשוב לשים לב לחוות דעת פסיכיאטרית (נ/8), שהוגשה במסגרת הליך פלילי שנוהל נגדו, ונכתבה חודשים אחדים לפני קרות האירוע דן, שם כותב הרופא: "יש לי רושם שמדובר בניסיון לפברק קיום של הפרעה נפשית... מדובר בגבר בעל הפרעת אישיות דיסוציאלית, שמשתמש בחומרים פסיכואקטיביים ע"פ רצונו... במהלך האשפוז גילה התנהגות מניפולטיבית, נתן גרסאות שונות ולא עקביות. הנבדק אינו לוקה במחלת נפש". המתלונן התייחס לחוות הדעת בעדותו, ואישר שפנה לפסיכיאטר באופן מניפולטיבי, אך טען שהשתנה מאז, וכיום אפילו הפסיכיאטר היה קובע שהוא אמין "גם עם תעודות" (עמ' 63 ש' 30).

26. העולה מכל האמור הוא שהמתלונן הוא אדם אסרטיבי המתנהל על פי צרכיו, ובחר את צעדיו על פי ניסיונו הרב. כך ניתן ללמוד גם מדבריו בהקשר לפרשה זו, בהתייחס ל-ת/14: "כתבתי את זה כי גררו אותי ופה הגזמתי כי רציתי להראות למישהו שאני במצוקה" (עמ' 60 ש' 7).

27. כעת, לאחר שהתוודענו למתלונן, נעמוד על מערכת יחסיו עם הנאשמת. בעוד שבעדותו הספונטנית טען שפחד מפניה, הרי בחקירתו הנגדית נחשפה לפתע העובדה שהתקיימה ביניהם מערכת יחסים קרובה וחמה. המתלונן אמר לפתע, כי הנאשמת עזרה לו ולאנשים רבים, והיתה עבורו "כמו אמא" (עמ' 46 ש' 29). כשנשאל כיצד לא הזכיר זאת בחקירותיו במשטרה, השיב שהיה ב"שעת כעס" (שם ש' 32) כלפיה, והיה ממורמר, כי ציפה שהיא תגן עליו. לצד זה, ואולי דווקא בשל כך, הוא מאשר כי כשעלתה חמתו כלפיה, בשל סירובה לדרישתו להיכנס לתא השגחה, הרשה לעצמו לקלל אותה, בפרהסיה, קללות חריפות ונמרצות, ללא מורא: "אמרתי לה שרמוטה, אמרתי לה יא אלמנה שחורה, אמרתי לה... רצף של קללות" (עמ' 40 ש' 21). בהמשך להתנהלותו זו, מצא לנכון להתלונן נגדה, תוך העלמת העובדה שהיא עזרה לו והיתה עבורו כאם.

עד כמה חש המתלונן קרוב אל הנאשמת, ועד כמה חרה לו, ניתן ללמוד מדבריו בסיום עדותו, במענה לשאלות בית המשפט (עמ' 70 ש' 31):

ת. אני קיללתי אותה לפני רגע, השפלתי אותה מול כל האגף, קראתי לה שרמוטה מול כל האגף ואלמנה שחורה. אחרי שנייה היא הרימה עלי ידיים זה מכעס. אני מפרש.

ש. כמה המכה היתה קשה אלימה מסוכנת או הבעת כעס קלה או צ'פחה של אני לא מתרשמת מהקללות שלך ותתכדרר לך לאגף.

ת. הבאת את ההגדרה הנכונה.

ש. שזה היה יאלה יאלה...

ת. לא ככה. גבר נותן יותר חזק. גבר נותן מהלב, בום. אישה מרגישים את הכאפות של האישה.

ש. זה היה יותר חזק ממה שהדגמתי לך כרגע על המתמחה (מכה קלה על הכתף).

ת. קצת יותר.

ש. מה היה יותר חמור באותו יום בתחושה שלך ובכאב שלך.

ת. ההשפלה שלי.

ש. אני שואלת מה היה יותר כואב לך? הצ'פחה או המכה או הכאפה כאפות או המכה באוזן?

ת. האוזן ברור. האוזן זה מהסורגים.

...

ת. אני אגיד לך למה. אני זה שהיה צריך להגן עלי, אני ראיתי את אתי בתור אמא, בתור דמות אמהית, שלי בעצמי אין...

ש. אז משהו שאוהבים פוגעים בו כחוט השערה?

ת. היא אמרה באמצע האגף חתיכת אנס זה פגע בי יותר מהכל. אני על הכל סלחתי לה על ההשפלה הזו ואת צריכה להגן עלי. את זורקת אותי יאלה תתמודד יאלה. הייתי כל כך כעוס ורשמתי את זה מהעצבים שלי...

אמנם, גם כאן נצמד המתלונן לגרסתו בעניין תקיפתו מצד הנאשמת, אך אם נניח לעניין זה, ונפנה את הזרקור לתחושותיו, תתבלט העובדה שמבחינתו, לא הסטירה היא המשמעותית, אלא ההשפלה והבגידה שספג ממי שהיתה עבורו "דמות אימהית" וכעת מסרבת לדרישתו, "זורקת" אותו, ואומרת לו "תתמודד".

28. לדעתי, ההתרשמות מדמותו של המתלונן, בצירוף למערכת יחסיו הקרובה עם הנאשמת, וגודל ציפיותיו האישיות ממנה, יוצרים ספק שמא סירובה לדרישותיו העלה את חמתו, וגרם לו להתנקם בה, מתוך "העצבים" בחינת "שוברים את הכלים", ללא יסוד במציאות. ספק זה מצטרף לכל הסתירות הפנימיות בגרסתו, כך שקשה לבסס עליה

קשיים בעדות עו"ס ליליה פיירשטיין

29. ליליה נכחה בעת ההתרחשות, והיא זו שהביאה לפתיחה בחקירה, בכך שרשמה מזכר (ת/3), שהופנה ליחידה לחקירות סוהרים. במסגרת החקירה נגבו ממנה 4 הודעות (נ/4-1), וכן העידה מטעם התביעה. לכאורה, עדותה היתה אמורה להוות נדבך משמעותי בראיות התביעה, אך להלן אראה כי באופן תמוה, היא רצופה סתירות, ומעלה תהיות שונות. ליליה היתה מודעת לחלק מן הסתירות בין אמרותיה. פעם ייחסה את הדבר לחלוף הזמן (עמ' 17 ש' 8), ובפעם אחרת טענה שהדבר נובע מסערת נפשה, בעקבות האירוע (עמ' 25 ש' 19). ואולם, הסתירות הן משמעותיות מעל ומעבר למה שניתן היה לצפות מעדת ראייה, בייחוד כשמדובר באשת מקצוע.

30. העניין הבולט הראשון הוא שליליה ראתה לכל היותר סטירה, מה שסותר באופן חזיתי את עדות המתלונן שטען כזכור, כי הנאשמת נתנה לו כאפות, ובעיטות לגב. בנוסף, לא ראתה שהסוהרים סתמו את פי המתלונן בכוח.

31. מעבר לכך, בעדותה נתגלו סתירות פנימיות משמעותיות.

סתירה ראשונה, נוגעת לשאלה הבסיסית, האם ראתה את הנאשמת תוקפת את המתלונן, במו עיניה. במזכר (ת/3) מיום האירוע, רשמה: "ניגשה מפקדת האגף אתי לאון וסטרה בפניו של האסיר מספר פעמים". בחקירתה הראשונה במשטרה, ביום 7.11.16, זמן קצר לאחר האירוע, מסרה: "ראיתי אותה סוטרת לפניו של האסיר" (נ/1 ש' 16), אך בסוף החקירה אמרה: "אני לא ראיתי את המכה עצמה, אבל ראיתי אותה קופצת ומניפה את היד" (שם ש' 92). בחקירתה השלישית מיום 16.11.16, מסרה: "אני לא ראיתי או שמעתי את המכה, רק ראיתי הנפת יד, אני רק יכולתי להניח שהיא נתנה לו מכה כי שמעתי לאחר מכן את האסיר אומר המשקפיים שלי. יכול להיות שהסקתי לא נכון את המצב מהסיטואציה, אבל את הדברים שראיתי אמרתי" (נ/3 ש' 39). לאחר כמה חודשים, נקראה לחקירת הבהרה נוכח הסתירות בגרסאותיה, ומסרה הודעה רביעית (נ/4 מיום 7.8.17). הפעם, עומתה עם תוכן מזכרה הראשון, ומסרה שראתה את הסטירה שנתנה הנאשמת, עם יד ימין לכיוון הצד הימני של פני המתלונן (שם ש' 25), ושוב שינתה גרסתה: "כשאמרתי שלא ראיתי את המכה, זה כי אני ראיתי את הנפת היד שלה לעבר פניו ראשו. אם זה ממש נגע, אני לא יכולה להתחייב אבל היד הונפה לשם בנחרצות" (שם ש' 35) וכן הוסיפה: "כשכתבתי את המזכר, זו היתה החוויה שיצאתי איתה מהאירוע" (שם ש' 41). מתוך מגוון הגרסאות הללו, אימצה בעדותה, את האמירה שראתה הנפת יד, אך לא ראתה את הסטירה עצמה (עמ' 15 ש' 12). לאחר מכן, העידה כי למעשה לא ראתה ואף לא שמעה את הסטירה, שכן עמדה מאחורי דלת ברזל, והיה רעש באגף. בסופו של דבר, כשנשאלה האם ייתכן שהנאשמת ליטפה את צווארו של המתלונן, ולא סטרה לו, והשיבה שאינה יודעת, ואינה יכולה לאשר או לשלול (עמ' 29 ש' 32).

סתירה נוספת, מתייחסת לשאלה האם ליליה ראתה את הנאשמת תוקפת את המתלונן מלפנים, או שמא מאחור. בעניין זה, מסרה במזכרה הראשון כי הסטירה היתה "בפניו של האסיר" (נ/4), וחזרה על כך בחקירתה הראשונה (נ/1 ש' 17). לעומת זאת, בחקירתה השנייה, מסרה שאינה יודעת לומר האם האסיר היה כשפניו אל

הנאשמת, או עם פניו קדימה (נ/2 ש' 24). בהודעתה השלישית, שוב אמרה שראתה סטירה לפניו של האסיר, אך הפעם מסרה: "את האקט עצמו לא ראיתי כי כולם היו עם הגב אלי" (נ/3 ש' 41), ומכאן ניתן להבין שהטענה היא דווקא לסטירה מאחור. בחקירה הרביעית, חזרה על הטענה שהסטירה היתה מאחור, אך הפעם ציינה שהיתה לכיוון הפנים, או הראש (נ/4 ש' 35). אם לא די בכך, עלה בעדותה כי בשלב ההכנה לקראת הדיון, אמרה לפרקליטה שהנאשמת עקפה את המתלונן והסוהרים, התייצבה לפני המתלונן, וסטרה לו, אך לאחר מכן, ניסתה להתעמק ונזכרה שהתקיפה היתה דווקא מאחור.

גם בנוגע למספר הסטירות, חלו שינויים בגרסתה. בעוד שבמזכר הראשון רשמה באופן חד משמעי, שהיו מספר סטירות (נ/4), לאחר מכן טענה בהודעותיה שמדובר היה בסטירה יחידה. בעדותה נתבקשה להסביר את הפער, ואמרה שהמזכר נרשם מיד לאחר האירוע: "זוהי מה שהיה זכור לי מההתרגשות, הלם, אדרנלין שהיה באותו רגע" (עמ' 17 ש' 30).

32. בעדותה תיארה ליליה את אופן התרחשות התקיפה כך: "האסיר עומד עם הגב אלי, באמצע ושני סוהרים החזיקו אותו בזרועות משולבות משני צידיו ואז היא ניגשה אל הסוהר שעמד מצד שמאל של האסיר, אז הניפה את עצמה תוך היתמכות ביד שמאל שלה בכתף של הסוהר השמאלי, (מדגימה את עצמה נעמדת על קצות האצבעות) זה לא היה על קצות האצבעות היא ממש התרוממה... הרגליים שלה ניתקו מהקרקע. והניפה את היד שלה והושיטה לעבר הראש של האסיר הוא היה יותר נמוך. (מדגימה את עצמה מתרוממת מאחורי האסיר ומניפה את היד לסטירה גבוה) (עמ' 28 ש' 6). הסבר זה נשמע מעט בעייתי, שכן לכאורה, אם המתלונן נמוך, לא היתה סיבה לנאשמת להניף ידה לגובה.

33. אחרון בשורת הקשיים, נוגע לקשר בין ליליה למתלונן. לפי עדותה, המתלונן היה אסיר השגחה בעל מצוקה נפשית, על כן היה זה מחובתה לפגוש אותו לפחות פעם בשבוע (עמ' 18 ש' 10). לפי דבריה, הוא היה מגיע לפגישות תכופות אף מעבר לכך, כי היה זקוק יותר לשיחות (עמ' 19 ש' 12), והיא הכירה אותו יותר טוב מאסירים אחרים. למרות זאת, כשנשאלה האם זכורה לה התנהגות מניפולטיבית מצדו, השיבה: "לא זוכרת את המאפיינים שלו" (עמ' 23 ש' 13). בנוסף, טענה שלא ידוע לה שהמתלונן היה סוחר בכדורים פסיכיאטריים (עמ' 24 ש' 6), זאת למרות שעל פי עדותה, התיק האישי היה מוכר לה, ולמרות שהוא נשפט על כך.

34. התרשמתי כי לילה העידה בתום לב, ואינני נוטה לקבל את טענת הנאשמת לכך שהיא הושפעה, באופן פסול. עם זאת, קשה להתעלם משינויי הגרסאות, והעדר אמירה ברורה ועקבית, בעניינים עובדתיים פשוטים. גם לא ניתן להכריע האם לפנינו בלבול, או שמא עמדה מגוננת כלפי המתלונן, שייתכן כי מקורה נעוץ בגישה המקצועית - טיפולית. לילה העידה שנפגשה עם המתלונן בסמוך לאחר האירוע (נ/3 ש' 8), וייתכן שדבריו גרמו להתרחשות להיצבע בתודעתה ובזיכרונה, בהשפעתו. כך או כך, עדותה העלתה קשיים מהותיים.

ראיות ההגנה לעניין עבירת התקיפה

35. הנאשמת אינה מכחישה שנכחה בעת הובלת המתלונן מחצר האגף, לכיוון מכלול הקליטה. לטענתה, נכחה

בחצר עת איים להתאבד, ואז ניסו הסוהרים לאזוק אותו, אך הוא השתולל. בשלב זה, היא רכנה לעברו, וניסתה להרגיעו (עמ' 166 ש' 29), ולאחר מכן הוציאו אותו מהחצר למסדרון, והובילו אותו לכיוון המכלול. היא אישרה שנכחה בשעת הכנסת המתלונן למסדרון, אך לא המשיכה עד למכלול, אלא עזבה לכיוון הדואר (עמ' 167 ש' 4). בנוסף, טענה שכלל לא שמעה את המתלונן מקלל אותה, ואף לא סביר לדעתה שהעז לקלל אותה כמפקדת האגף, כך שלא ייתכן לייחס לה כעס או עצבנות. לטענת הנאשמת, לא תקפה את המתלונן בשום אופן (עמ' 152 ש' 14, עמ' 153 ש' 22, עמ' 177 ש' 19-7). מי שתקף אותו הוא פליקס, והדבר אירע לאחר ההגעה למכלול הקליטה, כך שמעה מיד עם שובה מהדואר, כיוון שכולם החלו לדבר על זה (עמ' 177 ש' 22-33).

36. חיזוק משמעותי להכחשת הנאשמת יש בעדותם של הסוהרים אביחי ומיקי. אין מחלוקת על כך שהשניים הובילו את המתלונן אל חצר האגף, ומשם לכיוון מכלול הקליטה, כך שנכחו בכל שלבי האירוע. לא זו אף זו, שניהם זומנו לחקירה תחת אזהרה, בעקבות האירוע, בחשד לתקיפת המתלונן, ומסרו הודעה מפורטת על ההתרחסות. בהודעותיהם, תיארו שניהם את הוצאתו של המתלונן מהחצר לאחר שאיים להתאבד, ושללו את האפשרות לכך שהנאשמת סטרה לו. ביתר פירוט, מיקי אמר בהודעתו (נ/34 ש' 75): "אני לא ראיתי את אתי נותנת לו סטירה... לא היה... לא הגיוני, לא היה דבר כזה, אני לא ראיתי דבר כזה". באופן דומה, בעדותו, שלל מכל וכל את האפשרות לכך שהנאשמת תקפה את המתלונן (עמ' 198 ש' 32-30), או אף התעצבנה עליו (עמ' 205 ש' 29-26). אביחי אמר בהודעתו (נ/33 ש' 74): "אין לי מושג, לא ראיתי את זה... אני לא ראיתי שהיא נתנה לו סטירה... אני באמת לא ראיתי ולא זוכר שהיא נתנה לו סטירה, ואני הייתי שם... אני לא מכיר דבר כזה", ובאופן תואם, העיד שלא ראה סטירה (עמ' 208 ש' 26). עדויות אלה הן בעלות משקל רב מאד, היות שמדובר בשני סוהרי שב"ס, שהם עדים אובייקטיביים וחסרי נגיעה אישית למקרה, ולמען הסר ספק, לא נמצא דופי בהתנהלותם באירוע.

37. חיזוק נוסף, יש בעדות האסיר לשעבר עומד סעיד (להלן: סעיד), שאמנם לא ראה את הובלת המתלונן לכיוון המכלול, אך לפי עדותו, בעיצומה של ההתרחסות באגף, יצא לכיוון הדואר יחד עם הנאשמת, כפי שהיא עצמה מעידה. בעדותו יש כדי לתמוך במסקנה שהנאשמת לא היתה מעורבת באליומות, אלא המשיכה בעיסוקיה השגורתיים.

סיכום - עבירת התקיפה

38. הראיתי כי עדות המתלונן רצופה סתירות פנימיות, הנוגעות לליבת האישום, וכן עלתה בעייתיות בנוגע למהימנותו. מעבר לכך, נחשף הרובד האמוציונלי של האירוע, נוכח התייחסותו של המתלונן אל הנאשמת כדמות אימהית, שהכעיסה אותו עד מאד. גם עדותה של ליליה, שאמורה היתה לספק עוגן ממשי לאישום, נמצאה מבולבלת ורצופה סתירות. מול אלה, עומדת עדות הנאשמת, הנתמכת בעדויות כבדות משקל, של שני הסוהרים שהובילו את המתלונן, ושוללים כל תקיפה מצדה. בנוסף, נתמכת הנאשמת בעדותו של סעיד. המסקנה היא שנתר ספק רב לגבי האשמה בעבירת התקיפה, ואף עולה תמיהה על התעלמות התביעה מגרסת שני הסוהרים, שהיתה ידועה מראש.

עבירות השיבוש והפרת אמונים

האם קוים ריאיון?

39. על פי כתב האישום, במטרה להסוות את מעשה התקיפה שביצעה, הקלידה הנאשמת במערכות המחשוב פרטים כוזבים על ראיון שהתקיים לכאורה במשרדה בינה לבין המתלונן, וכתבה בכזב בתמצית הראיון שהמתלונן איים עליה ש"ימציא עליה שקרים", זאת בשעה שלא ניהלה את הראיון ביום האירוע כלל.

40. עולה מ-ת/20, כי הנאשמת קיימה ראיון אסיר למתלונן, ביום האירוע. בחקירתה הסבירה כי היא נוהגת לערוך ראיון לכל אסיר חדש באגף, על מנת ללמוד על מאפיינים וצרכים מיוחדים, אך בעניינו של המתלונן לא היה צורך רב בכך, כיוון שלמעשה הוא לא היה אסיר חדש, אלא הושב לאגף לאחר ששהה שם קודם. למרות זאת, שוחחה עמו (ת/6 ש' 44). הראיון (ת/20) כפי שהקלידה אותו הנאשמת, מופיע במערכת כך:

41. בעצם, לפנינו ראיון אסיר שגרתי, שהוקלד למערכת במועד האירוע (26.9.16), לפיכך עולה כבר בשלב ראשוני התמיהה, מה עורר את החשד לכך שלאמתו של דבר הראיון לא התקיים, ומה היתה העילה להטיל ספק באמינות הרישום המוקלד, למרות שמדובר בכלי עבודה רגיל ויומיומי בין כתלי הכלא.

42. יודגש, האשמה שתולה התביעה בנאשמת בשל אי קיום הראיון, אינה נעוצה בהפרת החובה לקיימו, ולא נטען לקיומה של חובה שכזו, או לקיומן של הוראות כלשהן להסדרת אופן עריכת ראיונות בשב"ס. הטענה היא כי הנאשמת בדתה את הראיון מראשיתו, בכוונה להסוות את התקיפה שביצעה. התיזה המוצעת, דורשת להשתכנע כי הנאשמת היתה כה מפוחדת ובעלת תודעת אשם בשל מעשיה, עד שבחרה לפעול בדרך נפתלת ובעייתית, בהקלדה של ראיון שלא היה ולא נברא, תוך ייחוס דברים שלא נאמרו מעולם מפי המתלונן. מחשבה שכזו אמנם אפשרית, אך היא מרחיקת לכת ביותר, בפרט כשמדובר בקצינת שב"ס. לפיכך, נדרשות ראיות כבדות משקל להוכחתה.

43. התביעה הקדישה מאמץ רב מאד, להוכחת העובדה שלא התקיים הראיון. לצורך זה, נחקרו העדים והנאשמת באופן ארכני, אודות מבנה האגף, מכלול הקליטה והחצר, צורת החלונות באגף, זוויות הראייה האפשריות, סדר הפעולות שבוצעו בהובלת המתלונן, מה קדם למה, מיקומו של כל אחד מהם בכל רגע נתון, קצב

הליכתם, נקודות העצירה אם היו והיכן בדיוק, מצבו של המתלונן בכל שלב ותת שלב, דבריו בכל רגע, מיקומה של הנאשמת, וכו' וכו'. חקירות ממושכות אלה, המשתרעות על פני עשרות עמודי פרוטוקול, נועדו לשכנע כי בשום רגע במהלך ההתרחשות, לא קיים ראיון, והיוו המשך לקו החקירה שננקט כלפי הנאשמת ביח"ס (ת/4-ת/7ב). בנוסף, הוגשו כראיה לא פחות מ-10 תרשימים של האגף, שצוירו על ידי העדים השונים, בניסיון לדייק ככל הניתן. למרות המאמץ הניכר, שוב ושוב עלה מן העדויות כי למעשה, התקיים רצף של שיחה בין הנאשמת לבין המתלונן, לכל אורך ההתרחשות, החל מן השלב המוקדם שבו עוד היה באגף 1 והביע סירוב לשוב לאגף שלה, ועד להובלתו במסדרון, לכיוון מכלול הקליטה.

44. הנאשמת טענה באופן עקבי, שקיימה את הראיון כפי שהוקלד, והסבירה שאין המדובר בראיון מסודר ורגוע, המתנהל משני צדיו של שולחן עבודה, כיוון שהמתלונן התפרע, וצעק. עם זאת, עמדה על כך שכאשר הגיע לאגף, עבר בחדרה יחד עם שלושת הסוהרים, אביחי, מיקי ופליקס, ואז שוחחה עמו, והבהירה שלא תרשה לו לשהות בתא 2 כפי

שדרש. לפי עדותה, השיחה התנהלה פנים אל פנים, ולאחריה הוציאו את המתלונן לחצר, כי עורר מהומה (ת/ב 4 עמ' 20 ש' 10). בשלב זה, המתלונן איים להתאבד, ולדבריה הגיעה לחצר, ניסתה להרגיעו, והורתה לכבול אותו בהתאם לנוהל. דבריה אלה, נאמרו בהודעתה מיום 13.11.16 (ת/4), בהודעה מיום 22.11.16 (ת/6), ובהודעה מיום 23.11.16 (ת/7). הנאשמת הסבירה שוב ושוב שאינה זוכרת בוודאות, האם הקלידה את הריאיון במלואו בנוכחות המתלונן, או שהקלידה רק את חלקו, ולאחר מכן נאלצה להפסיק בשל ההתרחשויות, ואז השלימה את ההקלדה (ת/7 ש' 80). על גרסתה זו עמדה גם בעדותה (עמ' 164).

45. תמיכה לעדות הנאשמת יש בעדויות רבות. המתלונן עצמו, אישר כי היה ברצף של דיבור עם הנאשמת, במהלך כל האירוע. בשלב שטרם כניסתו לאגף, הודיע לה שהוא לא רוצה להיכנס, בשל פחדיו (עמ' 38 ש' 14). בנוסף, מיד עם הכנסתו לאגף, לאחר שהתנגד באמצעות תפיסה בכוח בסורגים, מצא עצמו עומד מולה (עמ' 49 ש' 1-2). לאחר מכן, נוהלה ביניהם שיחה שלמה: "שנכנסתי היא עמדה לי מצד שמאל והאסירים מסתכלים עלי ואז התחלתי הסתכלתי עליה מצד שמאל, אמרתי לה תוציאי אותי מפה אני לא נשאר פה. ואז היא אמרה לי מה תתמודד. למה אתה לא מתמודד? תתמודד. אז התעקשתי ואמרתי לה אני לא נשאר פה. אז היא אומרת לי יש פה הרבה אסירים שיושבים על עבירות מין אתה מפחד? אז אמרתי די אני לא נשאר פה. אז אמרתי לה אני רוצה להתאבד" (עמ' 50 ש' 3). בשלב הבא. הוצא לחצר, שם איים להתאבד, נכבל, ומיד לאחר מכן, היו חילופי דברים נוספים, בינו לבין הנאשמת (שם ש' 22). באופן דומה העיד מיקי כי כשנכנסו לאגף, התקיימה שיחה בין הנאשמת לבין המתלונן, כשהנאשמת ישבה במשרדה. עדותו מתיישבת לחלוטין עם גרסתה: "... אתי ישבה ושהוא נכנס לאגף אתי נמצאת במשרד ויש את הויכוח ביניכם. ארטיום נשכב על הרצפה אני מאמין אחרי שאתי נתנה לו תשובות שהוא לא קיבל, אני משער" (עמ' 202 ש' 7-12). גם אביחי העיד כי היו חילופי דברים בין

הנאשמת למתלונן, בהם צעקה עליו "למה אתה עושה את זה", והזכירה לו כמה היא מנסה לעזור לו (עמ' 208 ש' 5). אפילו פליקס, שממנו מבקשת התביעה להיבנות כמי שמפליל את הנאשמת, לא שלל באופן חד משמעי את האפשרות לכך שהמתלונן היה במשרדה, אלא אמר שאינו זוכר (ת/8 עמ' 4 ש' 24-38). עיון בהודעתו הראשונה (נ/10) מראה שבעוד האירוע טרי בזיכרונו, אישר שהמתלונן נשכב על הרצפה בכניסתם לאגף (שם ש' 51), והנאשמת שוחחה עמו בחצר (נ/10 ש' 74), מה שמשתלב היטב עם יתר העדויות.

46. המסקנה מכל הראיות הללו היא כי הנאשמת ניהלה שיחה עם המתלונן במהלך האירוע, ואין כל סיבה לקבוע שאותה שיחה, לא היתה בגדר ריאיון. היות שכאמור, לא קיימת שום הוראה המחייבת עריכת הריאיון בכלל, או בפרט - במשרד, ובשים לב להתנהגותו הפרועה של המתלונן, שחייבה התייחסות מיוחדת, אין כל פסול בכך שהנאשמת קיימה את הריאיון בתנאים שהתאפשרו, בין אם במשרדה ובין אם בחצר. מאותו טעם, אין כל בעייתיות בכך שתמצית הריאיון הוקלדה בחלקה בזמן השיחה בבוקר, וחלקה האחר הוקלד בסמיכות, לאחר שהסתיים האירוע.

עדכונים מאוחרים לרשומת הריאיון

47. לאור מסקנתי האחרונה, ברור הוא שאין כל חשיבות לראיות שהגישה התביעה, לפיהן בוצעו עדכונים מאוחרים ברשומה הממוחשבת של הריאיון. בעניין זה הובאה לעדות חנה אוירבך, ראש מנהל הנתונים הטכנולוגיים

בשב"ס, וכן הוגשו תצלומי מסך של תיעוד הרשומות בבסיס הנתונים (ת/23), אך כבר ראינו שהנאשמת מאשרת, שהקלידה לפחות חלק מן הריאיון כתמצית, בדיעבד.

48. הנאשמת העידה בעקביות, ששורות הריאיון המתייחסות לאיומי המתלונן כלפי פליקס, נרשמו על ידה בשלב מאוחר: "זה לא נכון מה שביט משפט אומר שההקלדה היתה רק בשעה 12:00. אני רוצה להסביר. ההקלדה הראשונה היתה בסביבות עשר בבוקר. זו ההקלדה השניה. אבל כשאת פותחת את מערכת שב"ס חוות דעת שזה ראיונות יצא לך השעה האחרונה. אבל זה לא נכון. זו היתה הקלדה שניה. הקלדה ראשונה היתה בעשר. התוספת של השלוש שורות אחרי שאני שמעתי במו אזניי את מה שהוא איים על הבנת של פליקס היה התוספת וזה היה בסביבות שעה 12:00. בהקלדה השניה הוא לא היה. בראשונה הוא היה אצלי במשרד כמו שאמרתי" (עמ' 174 ש' 21, עמ' 176 ש' , עמ' 177-178). עולה מכאן, שאין כל רבותא בראיות לעדכון הרשומה, ולא מצאתי כל בעייתיות בביצוע העדכון לריאיון.

התביעה לא הרפתה, וטענה שאין המדובר בעדכון, אלא הנאשמת, בניגוד לדבריה, יצרה לראשונה את הרשומה בשעה 12:09. לא מצאתי ממש בטענה זו. מעבר לכך שהאיחור הנטען שולי, העידה אוירבך, שלא ניתן לראות כיום את העיתוי המדויק בו החלה הנאשמת את הקלדת הריאיון, כיוון שלאחר ביצוע עדכון, לא יופיע מועד יצירת הרשומה על המסך, אלא תופיע הרשומה הסופית בלבד: "הלוגיקה במסך הזה אומרת להציג את ההמלצה לאחר העדכון האחרון שלה" (עמ' 107 ש' 26), אוירבך הוסיפה: "אם אנשים רוצים לאפיין את הפעולה, כפעולה אחת, אז הם יבצעו כפעולת עדכון ואנו נקבל רק את הרשומה הסופית, כולל העדכון, בשורה אחת" (עמ' 109 ש' 30), ומכאן שלא ניתן לשלול את עדות הנאשמת, כי החלה בהקלדה בזמן הריאיון, והמשיכה לאחר מכן.

49. אוירבך העידה שעדכון רשומות הוא בגדר ההתנהלות השגרתית בשב"ס (עמ' 110 ש' 4) ובהקשר נוסף, ניתן היה ללמוד על כך מעדותה של קצינת האסירים, בן גיגי, שאף היא ביצעה עדכון ושינוי של הריאיון שערכה עם המתלונן (עמ' 102 ש' 16). לפיכך, לא ברור מדוע בענייננו סבורה התביעה שהיה לעדכון גוון פלילי.

הטענה ל"שתילת" תוכן כוזב בריאיון

50. נכתב בעובדות האישום כי הנאשמת כתבה בכזב בתמצית הריאיון, שהמתלונן איים עליה ש"ימציא עליה שקרים". ואולם, לא שוכנעתי שזהו כזב, שהרי הובאו ראיות לכך שהמתלונן אמנם איים עליה. מעבר לעדותה שלה בעניין זה, העיד סעיד: "הוא אמר לה תפסידי בסוף. הוא איים עליה... הוא אמר לה אז את תפסידי. תפסידי בעבודה, אני אגיד לא יודע מה, נתת לי מכות, אמרה לו תגיד מה שאתה רוצה" (עמ' 191-190), וכן: "שמעתי שהוא איים על אתי זה היה לידי, שאת תפסידי את העבודה תפסידי הכל אם אני לא אחזור לחדר 2" (עמ' 192 ש' 16). באופן דומה, מיקי מסר אודות האיומים עוד בחקירתו (נ/34 ש' 51), וכן בעדותו: "הוא נכנס לאגף ואמר לה שהוא לא רוצה להישאר באגף, ושהוא יתלונן עליה ושהוא יעשה כל מיני דברים ובג"צים" (עמ' 197 ש' 31). עינינו הרואות, ישנן עדויות ברורות לכך שהמתלונן איים, במילים דומות מאד לתיעוד ב-ת/20.

כאן חשוב לשוב ולזכור, כי עסקינן במתלונן שהשתולל, נאחז בכוח בסורגים, נשכב על הרצפה, צעק, איים

להתאבד, וקילל את הנאשמת קללות נמרצות. בנוסף, כשהובל לכיוון מכלול הקליטה, איים באופן חמור כלפי בנותיו של פליקס. דברים אלה תועדו ב-ת/18, ואין לגביהם שום מחלוקת, לכן האפשרות שאיים גם על הנאשמת, שהיתה מוקד כעסו, אינה תלושה מן המציאות, אלא סבירה ביותר.

51. סיכומו של דבר, התביעה לא הוכיחה שנפל איזשהו פגם בהקלדת הריאיון, ולא הוכחה הטענה לפיה הריאיון לא קיים. לפיכך, לא הוכח היסוד העובדתי של עבירות השיבוש והפרת האמונים, בהקשר לריאיון.

רישום כוזב במזכר ת/18

52. המעשה העברייני השלישי מיוחס לנאשמת ביחד עם פליקס, בכך שהוא כתב מזכר אודות חלקו באירוע, ולבקשת הנאשמת, ועל מנת להסוות את מעשה התקיפה שלה, כתב פרטים כוזבים, וביניהם: "אתי לאון הגיעה לחצר ואז אמר לה העצור אם לא תוציאו אותי מפה אני יגיד שאת הרבצת לי והתעללת בי למרות שאת כל הזמן עזרת לי ואני יודע שזה לא נכון" (ת/18).

לשם הבהירות, יש לעיין במזכר (ת/18) המובא כאן במלואו:

53. יובהר, התביעה אינה מייחסת רישום כוזב של כל ת/18, והיא ערה לכך שמרבית תכנו אמת. עם זאת, הטענה היא שהנאשמת הנחתה את פליקס "לשתול" בתוכו באופן כוזב את המשפט המצוטט למעלה.

54. כבר עתה, יש לשים לב לכך שמעבר לקריסת הבסיס הרעיוני לשיבוש באמצעות המזכר (בשל אי הוכחת עבירת התקיפה), תוכן האיומים ב-ת/18 דומה מאד לאלה המצוטטים בתמצית הריאיון (ת/20), היינו: כפי שנרשם שם, רשם פליקס גם כאן, ששמע את המתלונן מאיים שיפיץ/יספר/יעליל על הנאשמת. משקבעתי קודם שלא ניתן לשלול כי במהלך התפרעותו איים המתלונן על הנאשמת כאמור, הרי מסקנה זו יפה, אף לכאן.

55. התביעה טוענת שלמרות העדויות אודות איומי המתלונן, יש להעדיף את עדות פליקס, ולקבוע כי הרישום ב-ת/18, נעשה בשיתוף עם הנאשמת במטרה להסוות את התקיפה שביצעה. לפיכך, אפנה כעת לבחון את גרסתו של פליקס, ממנה מבקשת התביעה להיבנות. מיד נראה, כי מדובר בגרסה רצופה קשיים סתירות ופרכות, שתקצר היריעה מלדון בכולם.

56. ראשית ועיקר, באה העת "לפרוע את השטר" ולתאר את חלקו המשמעותי של פליקס באירוע, לפי עדות המפתח של המתלונן. כפי שנכתב כבר, במהלך ההתרחשות נגרמה למתלונן פציעה משמעותית באוזן, כתוצאה מהטחת ראשו בסורגים, ועובדה זו מתועדת במסמכים רפואיים (ת/10-12) שאינם שנויים במחלוקת. כעת נתוודע לעדותו בה

מסר כי פליקס הוא שתקף אותו וגרם לחבלות הללו: "נכנסתי בחזרה להמתנות וכשנכנסתי להמתנות הסוהר פליקס שהיה שם משך אותי וכשהוא משך אותי קיבלתי מכה בעור התוף באוזן מהסורגים והתחלתי לבכות נכנסתי להמתנות והתחלתי לקלל את הסוהר שם את פליקס קיללתי אותו". (עמ' 39 ש' 5). אם עולה ספק כלשהו שמא מדובר בשימוש בכוח סביר מצד פליקס, כפי שנרמז בכתב האישום, באה עדות המתלונן ומלמדת אחרת: "אני רציתי להאמין שפליקס לא עשה לי את זה בכוונה. שהתכוונתי שהוא פיצץ לי את עור התוף באוזן, רציתי להאמין שהוא לא עשה לי את זה בכוונה. אני כבר יושב שלוש שנים ושלוש שנים אני חושב על זה המון ובאמת רוצה להאמין שהוא לא עשה לי את זה בכוונה ועל פי הפרשנות שלי ואך ורק הפרשנות שלי זה כן היה בכוונה בגלל שהיתה לו אופציה לקחת אותי בצורה מאוד נעימה ולהכניס אותי לכיוון ההמתנות אבל הוא לא עשה את זה. הוא עשה את זה בצורה מאוד אכזרית" (עמ' 42 ש' 10).

עולה חשש שבעניין זה, בשונה מעדותו נגד הנאשמת, דווקא דייק המתלונן בדבריו, שכן לעדותו נמצאו שני חיזוקים. האחד - בעדותו של סעיד שנקרא לנקות את הדם בתא של המתלונן, במכלול הקליטה, ושם סיפר לו המתלונן כי פליקס היכה אותו לאחר שאיים על בנותיו: "אני רוצה לאנוס בנות שלך, אז הוא נתן לו מכות. ארטיום אמר... שאני אמרתי לו אני רוצה לאנוס בנות שלך כשאני ישתחרר אז הוא התעצבן ונתן לי מכות. זה מה שהיה" (עמ' 189 ש' 29). השני - בעדותו של קצין שב"ס, נגיב גדבאן, לפיה פגש בפליקס לאחר שכבר הסתיים משפטו, והלה אישר בפניו, כי ביום האירוע היכה את המתלונן (עמ' 214 ש' 14-21).

57. על פי הראיות, טענות המתלונן בדבר האלימות מצד פליקס כלפיו, לא היו בגדר סוד, שהרי מיד לאחר התקיפה הגיעו סוהרים רבים למכלול הקליטה, ראו דם על רצפת התא, והמתלונן לא סכר את פיו (עמ' 188). בנוסף, עולה כי עוד ביום האירוע נערכה "סולחה" בין פליקס למתלונן, בנוכחות קצין המשמרת, כך העיד המתלונן (עמ' 59 ש' 23), ופליקס עצמו אישר זאת בשפה רפה (עמ' 93 ש' 30). כעבור ימים אחדים, המתלונן זומן לריאיון אצל קצינת האסירים, אליה הגיע כשבידו מכתב תלונה (ת/14), ולפי עדותו גם מסר לרופא בבית החולים "שמישהו, סוהר בעצם, פיצץ (לו) את עור התוף" (עמ' 43 ש' 16). למרות כל אלה, באופן מתמיה, לא נחשד פליקס בתקיפת המתלונן.

58. יובהר, אינני באה לעסוק כאן בעבירות שבוצעו על ידי פליקס, אשר עניינו הסתיים זה מכבר, ואין מטרתי חלילה לקבוע כאן מסמרות לגבי מעשיו ביום האירוע. עם זאת, היות שעל פי כתב האישום הוא היה שותף מלא לשיבוש והפרת האמונים, והיות שהתביעה נשענת על עדותו היחידה בעניין מעורבות הנאשמת בכך, מתחייבת היכרות עם הראיות לעניין חלקו בפרשה, מהן נלמד מה היו עלולים להיות מניעיו, בעת שרשם את ת/18, ובעת שהפליל את הנאשמת.

59. ובכן, למרות שלא הוחשד בכך בפועל, מתקבל הרושם שבשלבם הראשונים של בירור הפרשה, קינן בלב פליקס החשש כי המתלונן יפליל אותו. על כך ניתן ללמוד מדבריו בעימות שנערך לו מול הנאשמת ביום 13.11.16 (ת/8-9), שם אמר, שהוא סבר שזימנו אותו לחקירה ביח"ס בשל חשדות כלפיו לשימוש בכוח, והופתע לגלות כי מוקד החקירה, שונה בתכלית (ר' דיסק תיעוד העימות וכן ת/8ב עמ' 7 ש' 37). בנוסף, רק בחקירתו הנגדית נודע כי בשלב ההכנה לקראת העדות, טען לראשונה בפני ב"כ התביעה, כי בסמוך לאחר האירוע, הציעה לו הנאשמת שאם יוזמן לבדיקת פוליגרף, היא תתן לו כדור שישתה לפני כן, על מנת להשפיע על הבדיקה (עמ' 83 ש' 22). זוהי כמובן עדות כבושה, שאין לה משקל רב, אך היא מחזקת את ההתרשמות שבאותם ימים, פליקס היה עסוק בעניין החשדות נגדו.

60. נוכח כל זאת, מעניינת ביותר העובדה שבאופן גלוי, פליקס התעלם מפציעת המתלונן באזנו, בכל שלבי החקירה והמשפט, ודיווחיו "מדלגים" על פרק האלימות הקשה שהתרחשה ליד הסורגים במכלול הקליטה, כאילו לא היו דברים מעולם. אף אם היינו מניחים שהפציעה לא נגרמה באשמתו, אם משום שהשתמש בכוח סביר, ואם משום שסוהר אחר הוא שגרם לה, עדיין העלמת העניין מעוררת תמיהה קשה, שהרי היה על פליקס, בהיותו סוהר הממונה על המכלול (עמ' 76 ש' 29-32), לדווח מיד כי עצור שהועבר אל תחום אחריותו, נמצא פצוע באזנו. העלמת דבר הפציעה בולטת, בייחוד בשים לב לכך שפליקס רשם מזכר אודות האירוע בו ביום (ת/18), ונחקר 4 פעמים ביח"ס, תחת אזהרה, אך בכל גרסאותיו, ביניהן גרסאות מאוחרות ומעובדות, לא בא זכרו של עניין זה. בעדותו, פליקס התכחש כליל לפציעת המתלונן, וטען שלא היה ידוע לו על כך (עמ' 90 ש' 5), מה שאינו מתיישב עם יתר הראיות, ואינו מתקבל על הדעת. חסרונה הזועק של עובדת הפציעה מכל גרסאותיו, והתכחשותו למקרה, נראים למען האמת כמעשה הסתרה בולט ומובהק, הרבה יותר מזה המיוחס בכתב האישום.

61. פליקס התייצב לחקירה לראשונה ביום 10.11.16 (נ/10), נתבקש לתאר את האירוע, ונמנע מלהזכיר את פציעת המתלונן. למרבה ההקלה, נוכח עד מהרה, כי החקירה מתמקדת דווקא במעשי הנאשמת, ולא בטענות לאלימות שנקט הוא. כשנשאל לראשונה אודות הנסיבות של רישום ת/18, השיב: "זה נרשם בזמן רוטינה של עבודה, היה לחץ שאני ארשום את המזכר. גם היו עצורים במכלול שהייתי צריך לטפל בהם" (נ/10 ש' 181). בשלב זה, תיאר ללא כל תודעת אשם, כי רצה לרשום מזכר אודות האירוע, ואף הכין טיוטה, אך היו עליה "תיקונים" כיוון שהוא סובל מדיסלקציה קשה, לכן פנה לעזרת חברתו הנאשמת, כדי שתסייע בהכנת עותק נקי. לפי גרסה ראשונית זו, לא היה כל פגם ברישום ת/18, ומעבר לכך עולה כי בניגוד למה שניתן היה להבין מכתב האישום, פליקס הוא זה שיזם את כתיבתו, ולא הנאשמת.

השינוי בעמדת פליקס, הגיע מיד לאחר מכן (נ/10 ש' 144), כשנכשל בלשונו, ואישר שאת המשפט המתייחס להתרחשות בחצר, רשם ב-ת/18 למרות שלא נכח בחצר באותו רגע. כשהטיחה בו החוקרת שיש בעייתיות בתיעוד של התרחשות בה לא נכח בפועל, מיהר לשנות גרסתו: "את המזכר הזה ביקשו ממני לרשום" (שם ש' 151), והפנה אל הנאשמת. בכך מצאה החוקרת פתח להמטיר עליו שאלות אודות התנהלות הנאשמת דווקא, תוך שהיא מושכת אותו בלשונו, ומציעה לו את הקביעות שהנאשמת "ניצלה הזדמנות", "הכתיבה" לו, "מכניסה מילים" "שיתפה" אותו ברישום "מפוברק", "על מנת לחפות", מדובר ב"מוצג משפטי", "אני יכולה להגיד ששיבשת ראייה לבית משפט", המזכר הוא "שקר וכזב", "התוספת הוכנסה כדי לטשטש" ועוד ועוד. ניכר מקריאת ההודעה, שפליקס אינו מבין כיצד נפל עליו חשד בעניין המזכר, ואינו מבין מה היה הפסול במעשיו. הוא ממשיך וטוען שלא ייחס חשיבות לעניין, לא היה מודע לבעייתיות, ומכחיש שפעל למען הנאשמת או הגן עליה (שם ש' 293). בתוך כך, הוא ממשיך ונגרר אחר קביעות החוקרת, ובהובלתה הוא מודה ב"שיבוש ובידוי ראיות". בחלק האחרון של ההודעה, ולמרות שבנקודת הפתיחה לא היה בלבו דבר על הנאשמת, ניכר כי פליקס מתוסכל מאד ממצבו, שכן הגיע (בהדרכתה של החוקרת), ל"תובנה" המטלטלת, שהולך שולל ונוצל על ידי הנאשמת, שהיתה ידידתו הקרובה. בעצם, בשלב זה הבין שבאופן מפתיע, הוא ניצל מחקירה בעניין פציעת המתלונן, אך הסתבך באופן לא ברור, בחשד לשיבוש המזכר יחד עם הנאשמת, רק משום שפנה לעזרתה. מרגע שהבין כי זהו החשד המיוחס לו, ובייחוד לאחר שנשלח לבדיקת פולוגרף בעניין המזכר (נ/11 ש' 171), הבין כי עליו למחר ולהתנער ממנו. מעתה, הקפיד בכל גרסאותיו הבאות (נ/11-12 והעדות) לטעון כי הנאשמת היא שהנחתה אותו לרשום את ת/18, וזנח את גרסתו הראשונית.

62. התחקות אחר כוונותיו של פליקס, מחייבת לחזור לגרסתו הספונטנית, בטרם הבין כי מיוחס לו חשד השיבוש.

מדבריו באותו שלב ראשוני עולה כי רישום ת/18, היה חשוב עבורו, שהרי פנה לעזרת הנאשמת בכתיבתו, למרות שלכאורה מדובר במשימה משרדית שגרתית, שהוא אמור להיות מסוגל לבצעה בעצמו. פליקס אישר שהיתה זו הפעם הראשונה שפנה לעזרה ברישום מזכר (נ/12 ש' 24), והתנהלותו דורשת הסבר: מה פשר החשיבות הרבה שהיתה טמונה במזכר מבחינתו, בייחוד כשעל פי גרסתו, לא אירע שום דבר חריג עם המתלונן באותו היום. תשובה אפשרית לכך, ניתן אולי לחלץ ממזכר נוסף שרשם (ת/19), אליו נפנה מבטנו כעת.

63. מתברר כי ת/18 איננו המזכר היחיד שלגביו טען פליקס ל"פיברוק" מצד הנאשמת. בחקירתו השנייה מיום 20.11.16 (נ/11), טען לפתע, שגם מזכר שרשם ביום 31.10.16 (ת/19), בקשר לפרשה זו, נכתב בהנחייתה, באופן שקרי. על מנת להבין במה דברים אמורים, יובא המזכר הנוסף להלן:

מזכר זה מתאר לכאורה, מפגש שהיה לפליקס עם המתלונן בחלוף למעלה מחודש לאחר האירוע (ובטרם זומן פליקס לחקירה), בו אמר לו האחרון שתי אמרות, מעוררות מחשבה, הקשורות זו בזו: האחת - המתלונן אישר בפניו ש"אף אחד לא הרביץ" לו, ואם היו מרביצים, היה מתלונן. השנייה - המתלונן סיפר שקיבל עצה מליליה, לפיה עליו לדווח באופן שקרי שנהגו כלפיו באלימות, וכך יצליח לקבל העברה לאגף אחר.

יודגש, פליקס הפנה עוד בחקירתו הראשונה, מיזמתו ל-ת/19, על מנת להבהיר כי התקיים המפגש המתואר עם המתלונן, ובו הלה אמר לו את הדברים (נ/10 ש' 113). ואולם, בחקירתו השנייה, כעבור 10 ימים, שינה טעמו וטען לפתע ש-ת/19, כולו שקרי, והוכתב לו על ידי הנאשמת, כפי שהוכתב לו המשפט הנ"ל ב-ת/18 (נ/11 ש' 7). כשנשאל לפשר הסתירה החזיתית, התפתל בתשובותיו, טען שאינו זוכר, אין לו מושג, ולא היה מסוגל לספק הסבר משכנע כלשהו, עד שבסופו של דבר, הודה בפני החוקרת שהוא יודע שלא ניתן להאמין לו (נ/11 ש' 27). למרות הבעייתיות העמוקה, המשיך להיצמד לגרסתו המאוחרת בעניין שני המזכרים, מאז ועד עתה.

64. כאמור, טענת פליקס בגרסתו המאוחרת היא שגם את ת/19 רשם על מנת לסייע לנאשמת להסוות את מעשיה. אלא שלמקרא המזכר, עולה חשש כבד לכך שמטרת כתיבתו היתה דווקא להסוות את האלימות שנקט הוא עצמו. קריאה צמודה מלמדת שנעשה כאן מאמץ די ברור, לקבע את המצג, לפיו המתלונן עצמו מאשר שלא ננקטה כלפיו אלימות במכלול הקליטה, וככל שיעלה טענות כאלה בעתיד, יש לחשוד שאלה הן עלילות שווא, בהשראת הרעיון של ליליה. בזכרנו כי פליקס הוא זה שאליו הפנה המתלונן אצבע מאשימה עוד ביום האירוע, והוא הסוהר שהיה ממונה על מכלול הקליטה שבו התרחשה הפציעה, קשה שלא לראות כי הרבה יותר מהתזה שבבסיס האישום, מסתברת המסקנה שרישום ת/19 נועד לקדם את מטרותיו של פליקס, ולרסק את מהימנות המתלונן וליליה, במקרה שיתלוננו נגדו.

מסקנה אפשרית זו מעלה גם את החשש לכך, שדפוס ההתנהלות של פליקס בכתיבת ת/19, דומה לזה שהנחה אותו ברישום ת/18, היינו: עולה חשש שגם ב-ת/18, מטרתו היתה להרחיק מעצמו כל חשד לאלימות כלפי המתלונן, על ידי רישום מיידי של מזכר המקבע את תיאור אופן קרות האירוע (לרבות איומי המתלונן כלפי הנאשמת, כפי

שאיננו במציאות), תוך השמטת הפציעה במכלול הקליטה, כליל. ואולם, כשהבין פליקס שרישום המזכרים הבעייתיים עלול להתגלות, אולי בבדיקת הפוליגרף אליה נשלח, "נזכר" באורח פלא, שגם את ת/19 הכתיבה לו הנאשמת (נ/11 ש' 172). בכך קיווה להדוף מעליו את החשד לתיעוד הכוזב, כשהוא מאשר שפעל באופן בלתי ראוי, אך מטיל את עיקר האחריות על הנאשמת, הבכירה ממנו. בהמשך, לאחר שנלכד בשקריו, מצא עצמו חשוד יחד עמה בשיבוש מהלכי משפט והפרת אמונים.

65. בין אם זה אכן היה הלך מחשבתו של פליקס, ובין אם לאו, עובדה היא שהתביעה לא נתנה אמון בגרסתו המאוחרת לגבי ת/19, ולא כללה באישום את השיבוש של מסמך זה, אלא הסתפקה ב-ת/18 בלבד, זאת, למרות שלכאורה, תכנו של ת/19 מלמד על "פיברוק" חמור פי כמה. בחירת התביעה מעלה את התהייה: מה ראתה להבחין בין שני המזכרים, כך שבעניין ת/18 אומצה הגרסה המפלילה את הנאשמת, ואילו בעניין ת/19, נדחתה גרסה זו. אך ברור, כי הפגיעה במהימנותו של המזכר האחד, צריכה היתה להשליך ישירות לגבי השני, ועניין זה, נותר ללא הסבר.

66. כיאה למי שנלכד בשקריו, פליקס סתר עצמו באינספור דרכים, בשאלה כיצד בוצע על ידו "פיברוק" ת/18 יחד עם הנאשמת. בחקירתו הראשונה (נ/10) טען שהיא הכתיבה לו את השורות המדוברות. בחקירתו השנייה (נ/11), טען לפתע טענה מרחיקת לכת, לפיה החלק "המפוברק" נכתב במו ידה של הנאשמת, זאת בסתירה לטענתו בחקירתו הראשונה. בעקבות זאת, נשלח ת/18 לבדיקת מומחה מז"פ לגרפולוגיה, אך נמצא כי כתב היד הוא שלו בלבד (נ/14). בחקירתו השלישית (נ/12) המשיך לעמוד על הטענה שהכתב אינו שלו אלא כתב ידה, אך מיד לאחר מכן, אמר שאינו זוכר היכן כתב ידו והיכן כתב ידה, למרות שהוא מודע לבעייתיות בגרסתו. בהמשך החקירה, טען שהנאשמת הכתיבה לו, אך בסיומה שב וטען שאינו יודע לומר אם כתבה, או הכתיבה. באופן דומה, ובהתעלמות מוחלטת מממצאי מז"פ, פליקס העיד שכתב היד ב-ת/18 הוא של הנאשמת (עמ' 81), אך מצד שני, תיאר שהיא הכינה עבורו "דבקיות", "מלא דברים על דף קטן" מהם העתיק בעצמו לתוך המזכר (עמ' 81 ש' 28). בסופו של עניין אמר: "יכול להיות שהתבלבלתי בין דברים שנכתבו על הפתקיות לבין הדברים שנכתבו במזכר" (עמ' 82 ש' 1), והדברים מדברים בעד עצמם.

67. עדות פליקס הותירה רושם בעייתי ביותר, ורבות מהשאלות שהופנו אליו בחקירה הנגדית, נותרו תלויות באוויר. כך, כשנשאל לפרש התנהלותו, אמר: "עד היום אני שואל את עצמי באמת מה לעזאזל עבר לי בראש" (עמ' 83 ש' 11), ובהמשך העדות הרבה לומר שהוא לא יודע, לא זוכר, ואין לו תשובות (עמ' 87-90, 92).

68. כל הקשיים שפורטו, ועוד רבים אחרים שאמנע מלהטריח בהם את הקורא, אינם מאפשרים להשתית על עדות פליקס הרשעה בפלילים, ויותר מזה, הם מצביעים על האפשרות לכך שרשם את שני המזכרים, מתוך מניעו, ואין לנאשמת יד בדבר. על כן, לא הוכח שהנאשמת היתה מעורבת ברישום ת/18.

הנסיבה של "הליכי משפט"

69. עד כה דנתי בראיות לעניין השתלשלות העניינים שבבסיס עבירות השיבוש והפרת האמונים, ואולם, מעיקרו של דבר, היה זה מחובתה של התביעה להוכיח אף את הנסיבה העובדתית - קיומו של הליך משפטי, שלגביו בוצע השיבוש.

בהתאם להלכה הפסוקה, עבירת השיבוש מתגבשת בין אם התקיים משפט, ובין אם ההליך היה בשלב ניהול החקירה או שהיה צפוי כי תיפתח חקירה. עם זאת, נקבעו גדרים ברורים (ע"פ 7153/99 אלגד נ' מד"י (29.8.01)): "הנסיבה של "הליך שיפוטי" בהגדרת העבירה לפי סעיף 244 לחוק מלמדת כי תכלית העבירה היא להרחיב את ההגנה על עשיית המשפט ולהחילה על כל שלביו, לרבות החקירה וההוצאה לפועל. מנגד, יש בסעיף גם משום צמצום, שכן אין מדובר בעשיית משפט במובנו הערטילאי או המקיף, אלא בהגנה על תקינותם של הליכים שיפוטיים קונקרטיים, בין תלויים ועומדים ובין צפויים. ברוח זו, נקבע במקרים שונים כי עשיית פעולות על מנת לחבל בחקירה פלילית, מגבשת עבירה של שיבוש מהלכי משפט, ובכלל זה העלמת מסמכים במהלך החקירה (ע"פ 486/16 שירזי נ' מד"י (13.9.18)); הסתרת מעוקלים מפני לשכת ההוצ"פ (ע"פ 150/88 לוי נ' מד"י (24.7.88)); קריעת מסמך בעיצומו של חיפוש משטרת בבית (ע"פ 236/88 אייזמן נ' מד"י (13.8.90)); מתן הנחייה להעלים רשימת לווים משולחן בבית החשוד בעודו עצור (ע"פ 486/16 שירזי נ' מד"י (13.9.18)); העלמת הטלפון הסלולרי בעיצומה של חקירה בחשד לסחר בסמים (ת"פ (י-ם) 40239-09-17 מד"י נ' ויצמן (15.7.19)), ועוד. המשותף לכל המקרים הללו, הוא כי בכולם מעשה השיבוש בוצע בעת שכבר נוהל הליך משפטי, שהיה ידוע עליו לנאשם. לעומת זאת, מקום בו נמצא כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בטרם באה חקירה לעולם, נקבע כי אין במעשיו כדי לגבש עבירת שיבוש. כך, נקבע כי שטיפת סכין לאחר הרצח, אינה מגבשת עבירת שיבוש (תפ"ח (ב"ש) 26603-06-12 מד"י נ' פלוני (10.1.16)), ואף השמדת מסמך המאשר קבלת שלמונים, לפני שהחלה כל חקירה פלילית, אינה מגבשת עבירה (ע"פ 244/57 מרגולין נ' היועץ המשפטי לממשלה (20.4.58)).

70. בענייננו, גם לגרסת התביעה, רישום הריאיון ת/20 ורישום המזכר ת/18, נעשו ביום האירוע, ואין מחלוקת על כך שבאותה שעה לא באה לעולם החקירה נגד הנאשמת, ולא התקיימה כוונה כלשהי לפתוח בחקירה נגדה. בהקשר זה, אני דוחה את טענת התביעה בסיכומיה, לפיה רישום מזכר כוזב על ידי סוהר, במסגרת עבודתו בשב"ס, מהווה שיבוש מהלכי משפט, באשר הוא. לדעתי, קביעה שכזו אינה נכונה ואף אינה רצויה, שהרי במסגרת התנהלות הכלא נרשמים דו"חות רבים כחלק מהשגרה, ולא כל אי אמירת אמת, נעשית מתוך ציפייה לניהול חקירה פלילית בעניין. לדעתי, בעניין זה יש להבחין היטב בין החובה לדווחי אמת, שהיא חובה משמעתית הראויה להקפדה, ובין מעשים אשר הוכח באופן פוזיטיבי שבוצעו מתוך צפייה ברמה הקרובה לוודאות, שתיפתח חקירה פלילית בגינם. רק האחרונים יכולים לגבש עבירה של שיבוש מהלכי משפט, ואילו המעשים שלפניי, אינם מקיימים דרישה זו.

71. לאור האמור, אני קובעת כי בענייננו, מעבר לקשיים שפורטו, אף לא הוכחה הנסיבה של "מהלכי משפט".

סיכום עבירות השיבוש והפרת האמונים

72. התביעה כשלה בהוכחת העובדות, הן לגבי הקלדת הריאיון (ת/20), והן לגבי המזכר (ת/18). בעניין הריאיון, הראיות לימדו כי קיימת אפשרות סבירה לכך שהתקיים, ותייעוד האיומים משקף את אשר אירע. בעניין המזכר, לא הוכח כי הנאשמת היתה מעורבת בכתיבתו, ועולה ספק שמא מי שהיה לו עניין רב בכתיבתו הוא דווקא פליקס, שחשש פן יפליל אותו המתלונן בפציעתו. מעבר לבעייתיות שעלתה במישור העובדתי, התביעה לא הוכיחה את הנסיבה של קיומו של הליך משפטי, שהתקיים בעת ביצוע המעשים הנטענים. ואף לא הוכיחה את היסוד הנפשי של כוונה, או לפחות צפיות הקרובה לוודאות (עניין אלגד), לגרימת השיבוש.

73. בעניין העבירה של הפרת אמונים, מעבר לכך שלא הוכחו כלל העובדות הבסיסיות של רישומי כזב, גם לא הוכח כי המעשים המיוחסים עולים כדי העבירה. כיוון שהתביעה לא השמיעה טיעונים בנוגע לעבירה זו כלל, אפנה בקצרה לפסק הדין שניתן לאחרונה (ע"פ 3817/18 מד"י נ' חסן (3.12.19)), שם חזר בית המשפט העליון על הקביעה שלצורך הרשעה בעבירה זו, אין די להראות שהנאשם פעל בניגוד עניינים: "בפרשת שבס נקבע שדרישת הפגיעה בסעיף 284 מחייבת להצביע על פן מחמיר נוסף בהתנהגותו של עובד הציבור שפעל בניגוד עניינים. תוספת זו נועדה להתמודד עם האמור לעיל לפיו ניתן לעבור על האיסור של ניגוד עניינים ברמה המנהלית, משמעתית או ציבורית אך העניין עדיין לא מגיע לרף של עבירה פלילית". למותר לציין כי בעניינינו, לא הוכח ולא נטען להתקיימות הפן המחמיר הנוסף כנדרש.

74. מעבר לצורך, אציין שגם לא הוכח כי התקיים בנאשמת היסוד הנפשי לעבירות ההפרה והשיבוש, בין במובן של מטרה, ובין במובן של צפיות להתנהלות החקירה נגדה (ענין אלגד), הן בנוגע ל-20 והן בנוגע ל-18. בהקשר זה, חשוב להדגיש כי לא הובאה שום ראיה מפורשת, ואף פליקס שייחס לנאשמת מעורבות ברישום המזכרים, מעולם לא טען שהיא פעלה "על מנת להסוות את מעשיה", אלא להיפך - הוא הקפיד לטעון לכל אורך החקירה, ובשלב העדות, כי אינו יודע מדוע פנתה אליו, ומה היו מניעיה, וכיצד הפך בעצמו לשותף בעבירות. נראה כי התביעה ציפתה שבית המשפט יסיק על קיומו של היסוד הנפשי מתוך עצם ביצוע המעשים, אולם גם אילו הוכיחה את ביצועם, לא היה בכך כדי לייתר את חובתה להביא ראיות פוזיטיביות במישור זה.

75. נוכח כל אלה, לא ניתן להרשיע בעבירות השיבוש והפרת האמונים.

מחדל חקירה

76. הנאשמת טענה למחדל מצד גורמי החקירה, שלא טרחו להשיג את הסרטונים ממצלמות האבטחה שבאגף. גם בעניין זה אין צורך להעמיק, שכן די בניתוח הראיות עד כה כדי להוביל לזיכוי, לכן אתיחס לעניין בקצרה.

77. התביעה נתלתה בעדות חוקרת יח"ס שמרית קארו, לפיה העיכוב בפנייה לכלא, נבע מכך שבמהלך חודש אוקטובר 16, שהתה ליליה בחופשה בחו"ל (עמ' 112 ש' 32), ורק עם שובה נגבו ממנה הודעות. ואולם, בכך אין כדי להסביר מדוע לא טרח איש לפנות מיד עם קבלת התלונה לקבלת הסרטונים. אין מחלוקת על כך שהחקירה החלה בפנייה מטעם ראש ענף משמעת בכלא "מעשיהו", אל יח"ס, עוד ביום 5.10.16 (עמ' 1143 ש' 25). כך שעמדו לרשות גורמי החקירה 4 ימים נוספים, שבהם ניתן היה לפנות כאמור. לדעתי, בשים לב לטיב החשדות, ניתן היה לצפות שגורמי החקירה יהיו מודעים לחשיבות הסרטונים, ולדחיפות השגתם, שהרי ברור כי תוכן המצלמות היה מלמד אחת ולתמיד, כיצד פעלה הנאשמת, האם תקפה את המתלונן, האם קיים הריאיון, ומה חלקו של פליקס בפרשה. ייתכן שהיה בסרטונים כדי לתרום להגנת הנאשמת, והמחדל מנע ממנה את הראיות.

78. כבר ראינו כי גורמי החקירה התייחסו לעניינה של הנאשמת כמקרה מיוחד, שהיה "בפוקוס", וזכה להתעניינות רבה. בנסיבות אלה, קשה להשתכנע שהחוקרים לא היו מודעים לחיוניות הסרטונים. יש לזכור כי יח"ס היא הגורם האמון על חקירות סוהרים, והדעת נותנת שסרטוני האבטחה של הכלא הם כלי שגרתי וחיוני בעבודתה. משכך, ומשידוע כי

הסרטונים יושמדו בחלוף 14 יום, ההתנהלות הסבירה מחייבת שקידה על השגתם, אף קודם לביצוע כל פעולת חקירה אחרת.

79. המסקנה היא שהאיחור בפנייה לקבלת הסרטונים מהווה מחדל חקירתי בעל משקל, ורק בשל הקשיים הראייתיים האחרים, אינני נדרשת להכריע בנפקותו.

סיכום

80. ביום האירוע התנגד המתלונן לשוב לאגף, התפרע ונשכב ארצה, קילל את הנאשמת, וכן הפריח איומים כלפי הסוהרים. לצורך התמודדות עם התנהגותו, נדרשו 3 סוהרים להשתמש בכוח. בנוסף, הנאשמת ששימשה כמפקדת האגף, היתה מעורבת בטיפול באירוע.

81. המתלונן טען כי הנאשמת תקפה אותו במהלך האירוע, אך עניין זה לא הוכח שכן עדותו, כמו גם עדותה של עו"ס ליליה, היו רצופות קשיים ופרכות, ומנגד עומדות עדויות הנאשמת ושני סוהרים נוספים, התומכים בגרסתה.

82. התביעה טענה כי ביום האירוע, הקלידה הנאשמת למחשב ריאיון שקיימה עם המתלונן, באופן כוזב, בשעה שהריאיון לא קיים בפועל, ובמטרה לשתול לתוכו תיעוד לכך שהמתלונן איים כי ימציא עליה שקרים. גם עניין זה לא הוכח, ולהיפך - עלה מן הראיות כי הנאשמת קיימה שיחה מתמשכת עם המתלונן במהלך התפרעותו, ותיעדה אותה כריאיון בסמיכות. התיעוד אודות איומי המתלונן לא נמצא שקרי, שכן הובאו ראיות לכך שהמתלונן אמנם איים על הנאשמת, כפי שרשמה בגוף הריאיון. בנוסף, לא הוכח כי הנאשמת היתה מעורבת ביחד עם פליקס, ברישום כוזב במזכר אודות האיומים שהפנה כלפיה המתלונן. בעניין זה, הראיתי כי מעבר לקשיים סתירות ופרכות בראיות התביעה, עולה חשש לכך שבעל העניין ברישום אותו מזכר הוא דווקא פליקס, שעולה כי חשש שמא יפליל אותו המתלונן בפציעתו.

83. סופו של דבר, לאחר שפילסנו דרכנו בסבך הראיות, אני מוצאת כי התביעה לא הוכיחה מאומה מן האישום.

על כן אני מזכה את הנאשמת.

ניתנה היום, ט"ז טבת תש"פ, 13 ינואר 2020, במעמד הצדדים